UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Honorati Fabri, Societatis Jesu Theologi, Apologeticus Doctrinæ Moralis Eiusdem Societatis

Fabri, Honoré

Coloniæ Agrippinæ, MDCLXXII

Caput VII. Expostulatio pro Bellarmino.

urn:nbn:de:hbz:466:1-94565

Visual Library

quuti ſunt, & aliquando in his etiam, quæ ad fidem pertinent, errarunt. quæſt.23. art.5. dub. circa 2. & 4. concluſ. §. de hac quæſtione hæc habet, *Auguſtini ſententia de providentia Dei circa improbos non modicam difficultatem habet, difficillimè ſuſtineri poteſt. Ille modus dicendi, qui conſequens eſt ad doctrinam Auguſtini, ſatis tutus eſſe non videtur: vitioſa eſt conſequentia Auguſtini, qui nunquam hoc dixiſſet, ſi ad malitiam hujus conſequentiæ attendere voluiſſet. Argumentum illud ex verbis Apoſtoli, quo Auguſtinus convincitur, facilem habet ſolutionem: argumenta contra ſententiam Auguſtini facta difficulter ſolvi poſſunt.* Quæſt, 62. art. 1. D. *Auguſtinus multis locis videtur aſſerere, omnes Angelos primo inſtanti ſuæ creationis fuiſſe beatos beatitudine ſupernaturali Sententia non caret temeritate.* quæſt. 63. art. 6. *Argumentum Auguſtini nihil valet.* quæſt. 64. art. 4. dub. 4. *Auguſtini videtur eſſe expreſſa ſententia, dæmones detruſos eſſe in tartarum, reſervarique cruciandos ad diem uſque judicii, quam ſententiam multi temerariam putant.* Si reliqua proſequi vellem, nullus eſſet ſcribendi finis.

CAPVT VII.

Expoſtulatio pro Bellarmino.

CArdinalem Bellarminum Bibliothecarius veſter accerrimè ſugillavit, tom. 2 pag. 72. *quaſi minùs fideliter ſanctos Patres allegarit, ac minùs plenè adverſariorum inſtantiis ſatisfecerit: hinc, ut fertur, Sixtus V. in procinctu fuit, ſuſpendendi illius opera, quouſque accuratiùs perficerentur:* & tom. 4. pag. 72. *dicitur ſuorum potiùs affectu, quàm proprio judicio ſcripſiſſe, Deum operari, quia voluntas operatur.* Jam nonnulli ex veſtris contra Bellarminum præluſerant, & huic auctori præluxerant; præ cæteris, Magiſter Gravina in illum, dum adhuc in vivis eſſet, ſtylum ſuum acuerat: Sed cum Cardinali Baronio non pepercerit is, expectandum non erat, ut ejuſdem amiciſſimo collegæ parceretis; ita autem unus ex veſtris nomine Combefis Baronium perſtrinxit, ut nihil unquam acriùs contra purpuratum Patrem ſcriptum eſſe putem: dicit enim, illum eſſe *ridiculum, portentoſum, cæcum, hallucinantem, errantem, oſcitantem, procacem, audacem, falſarium, ſibi non conſtantem, fingentem, inconſideratum, graviter lapſum.* Hæc pauca ex innumeris adnoto, cùm nihil aliud in hujus auctoris libro habeas, niſi convitia, quibus non modò ſcriptores Catholicos hujus temporis, verùm etiam SS. Patres, Rom. Pontifices, ipſamque Deiparam immiſericorditer laceravit. Hujus libri confixio indies expectatur, ut Româ ſemel iterumque ad me ſcriptum eſt.

Cæterum, illud quod Bibliothecarius adſtruxit, SS. Patres à Bellarmino minùs fideliter allegari, nemo prudens crediderit, niſi adductis teſtimoniis priùs probaverit. Vel unus locus à doctiſſimo & piiſſimo Eccleſiæ Principe adulteratus appellandus fuiſſet. Mihi credite, ita Sanctos Patres Bellarminus ſuis lucubrationibus illuſtravit, ut eis probro non vertatur, ab eo citatos & laudatos fuiſſe. Illud porrò quod ſubnectit, illum Hæreticorum inſtantiis non plenè feciſſe ſatis, ab omnibus rerum iſtarum peritis, ut frivolum rejicitur. Vellem, ut vel unam ex præfatis inſtantiis ab eo diſſimulatis, vel non plenè ſolutis indicaſſet, ut vel inde pateret, quantum hæc calumnia Bellarmino perperam afficta, manifeſtæ veritati adverſetur. Neque hæc cauſa fuit, propter quam Sixtus V. libros Bellarmini ſupprimere cogitaverat: alia omnino fuit, nempe inſinuatum fuerat ſanctiſſimo Pontifici paulò vehementioris indolis, ex libris Bellarmini, plus damni timeri, quam ſperari lucri, cum inde ſectarii argumenta expromerent; omiſſis ſolutionibus & reſponſionibus, quibus ex pulpitis errores ſuos confirmabant. Hæc ratio Sixti animum non parum commoverat. Quo vita functo, ii, qui ſucceſſerunt Pontifices, non modò Bellarmini opera non confixerunt, ſed ipſum novis honoribus auctum in ſacrum Cardinalium collegium coaptarunt.

Quod demum aſſerit, ſuorũ potiùs affectu, quàm proprio judicio ductum de divina gratia & Dei concurſu ita ſcripſiſſe, anilis fabula vel nænia fuit. Omnes ſciunt; quàm altè, quàm liberè contra veſtram prædeterminationem ſe geſſerit; quid Cardinali de Monte, quid ipſimet Clementi VIII. optimo Pontifici de hoc argumento ſignificarit, & quid P. Eudemon-Joanni intimo ſuo jam moriturus mandarit; ut ſcilicet teſtaretur literis, ſe per Dei miſericordiam in ea fide decedere, quam ad eam diem & ſincere coluiſſet animo, & ſuis voluminibus defendiſſet, ac ne de divinis quidem auxiliis, aliter morientem ſentire, vel unquã ſenſiſſe, quàm in controverſiarum libris ſcripſiſſet. Hæc obiter indico, quæ à nullo prorſus iſtarum rerum perito ignorantur: & verò non erat, quod Eminentiſſimum Patrem de re Catholica optimè meritum, quem Maphæus Barberinus, qui poſtea Urbanus VIII. fuit, Sancto Carolo Borromæo virtute geminum fecit; quem Cardinalis à Monte perfectiſſimum exemplar Eccleſiæ uſibus à Deo commodatum eſſe dixit; Cardinalis Bandinus ſacri Collegii ſingulare lumen, & virum ſanctis Eccleſiæ Doctoribus, tum in doctrina, tum in moribus adſimilem appellavit; Cardinalis Verallus alterum ſæculi noſtri Auguſtinum; Cardinalis Cobellutius ſacri Senatus coronam & grande lumen Eccleſiæ; Cardinalis Valerius magnum Apoſtolum hujus ſæculi; Cardinalis de Sourdis malleum hæreticorum, & Theologorum verticem; Cardinalis Centinus ſanctæ Eccleſiæ propugnaculum, Catholicæ veritatis aſſertorem & vindicem; non erat, inquam, quòd tantum hominem adeò acerbè & inclementer exciperetis, in quo unum duntaxat vobis diſplicere potuit, quod ſcilicet ex ea Societate fuerit, quam ferè ab incunabulis, mala ſua ſorte, ſed nulla ſua culpa, vobis exoſam veſtri huc uſque proſequi, & quà verbis, quà maledictis, quà ſiniſtris officiis, laceſſere non ceſſarunt: miror adeò diuturnam & obſtinatam illorum Patrum patientiam, nec enim, mihi credite, modus illis deeſt reponendi cum multiplici, ut jam dixi, fœnore; in hoc ſanè laudo, nontamen vitio verſurus, ſi fortè aliquando, mutato conſilio, cum debito inculpatæ, ut ajunt, tutelæ moderamine ſeſe defendant.

CAPVT VIII.

Fxpoſtulatio pro Valentia.

HUnc præ cæteris ſugilandum ac perſtringendum auctor veſter ſuſcepit. *Iſte*, inquit, *Auguſtini locum coram* Clemente *VIII. cùm nullum aliud reſpiceret effugium, corrumpere non dubitavit: ſed intolerandam temeritatem optimus* Pontifex *non tulit, & Valentiam acriter increpuit, qui tantæ correptionis fulmine percuſſus, ad pedes* Pontificis *ſemianimis, ut jam dixi, corruit, unde relatus domum, & Neapolim curandæ ſanitatis gratia miſſus, juſto Dei judicio ibidem miſerè obiit.* Niſi decretis Pontificis cautum eſſet, ne quis citet acta congregationum, de

hoc

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN